

— Пѣй, магаре! извикалъ дѣдо Ли-
бенъ, и грабналъ пищовтъ.

Иванъ запѣлъ:

Ку-ку-не, мо-ми-и-че,
Е-е-рге-нъ дѣ-дѣ-вой-й-че,
Ка-а-ме-ме-но-пол-че! . . .

И Иванъ пѣлъ въ продължението на
сичкото време, въ което дѣдо Либенъ о-
бѣдвалъ или вечерялъ, и това са продл-
жало чакъ до тогава, дорде Иванъ не о-
здравѣлъ. Когато Иванъ оздравѣлъ, то
дѣдо Либенъ му рѣкалъ: „Никога отъ
сега да са не подсмивашъ на болните
хора!“

Днесъ-за-днесъ дѣдо Либенъ живѣе са-
мо съ своите вѣспоминания, и твърде
много обича своето старо юнашко облѣ-
кло. Въ одаята, въ която той пощува
зиме, — презъ лѣтото той спи на кѣш-
кѣтъ или на дворѣтъ подъ синѣното небе,
— сж окачени по кукуриците сѣкакви
дрѣхы: червени шалваре, нашарени съ